

Els

embolics

dels

Hoover

Premi de Novel·la
Ciutat d'Alzira

–Em dic Salvador i sóc d’El Salvador.

A la xapeta que porta enganxada amb un imperdible a la camisa, hi lleigeixo el nom i el país d’origen. També hi posa la feina que fa: cambrer, però en anglès.

–Allà tots us dieu així? –somric.

–Només els *pendejos* com jo –i em pica l’ullet.

M’aclareix que *pendejo* no és un mot propi del seu país, però que l’utilitza perquè així el pugui entendre, que a El Salvador es diria d’una altra manera, però, és clar, aleshores no l’hagués entès.

–Aquí –continua– hi ha treballadors de seixanta-cinc nacionalitats. En sóc un més, tot i que a alguns no els donaria ni la bona tarda. –Fa un silenci i espera.

–És clar, és clar –faig.

No sé per què m’ho diu, això. Intueixo que hi deu haver algun tipus de nacionalitat que no li fa pas el pes.

Faig un glop a la cervesa i em miro els braços del Salvador. Estan força desenvolupats. No vull dir els bíceps i tot això, em refereixo a tot el braç. Com si fossin d’una peça; de dalt a baix, sense braç ni avantbraç. Hi ha una colla de cambres que tenen aquesta qualitat, que tenen l’avantbraç igual de gros que el braç. El Salvador recolza els braços sobre la barra. Semblen dos pilars de formigó. És d’aquells cambres a qui els agrada observar els clients quan beuen i que són capaços de parlar de qualsevol cosa mentre traginen una baieta entre les mans.

La barra és completament llisa, cap clivella, cap esquerra, totalment plana. Nova, higiènica, sintètica i aterrador.

Al cap d'una estona li dic al Salvador que he de marxar, faig un altre glop a la cervesa, la deixo damunt la barra i vaig cap a la biblioteca. Les portes de la biblioteca s'obren automàticament, com si fos en uns grans magatzems. És una sala quadrada, no gaire gran. Els volums estan arrengrats per idiomes, la majoria són en anglès. Hi ha molta novel·la històrica, també d'aquella que n'hi diuen romàntica, amb cobertes de floretes i filigranes complicades, i algun clàssic. La majoria de volums no baixen dels cinc-cents grams.

M'assec en una butaca que dóna al mar.

Una volada de gavines, o potser són cormorans o albatros, vés a saber, creuen per davant de la finestra. El mar està tranquil, impressiona. El vaixell també. Crec que ara sóc a la planta dotze, o potser és la tretze. Sóc tan amunt que la llanxa del pràctic sembla un barquet d'aquells que feiem de petits amb l'escorça dels pins. El vaixell està salpant. No hi ha ningú que saludi des del moll, com a les pel·lícules. El vaixell deixa anar un parell de botzinades monstruoses i enfila la bocana del port. A les set de la tarda tinc el primer contacte amb la família americana. Només em queden dues hores i començo a estar neguitós. Torno a xafardejar per les prestatgeries per veure si hi descobreixo alguna cosa d'història clàssica, de les ciutats on hem de fer escala, però no hi trobo res. Abans d'embarcar em vaig comprar un parell de guies sobre Itàlia, però vet aquí que me les havia deixades a casa!

Com que a la biblioteca no hi puc fer res vaig a la planta set, que és on hi ha la Internet Room, una saleta amb tres ordinadors connectats a la xarxa via satèl·lit i on un minut de

connexió surt per un ull de la cara. Però, quin remei! I és que el problema, l'únic problema, el gran inconvenient amb el qual no semblava comptar l'Ester és que jo no he fet història de l'art com ella. Jo sóc de filosofia i els meus coneixements d'història i d'art són força limitats. No pateixis, domines l'anglès a la perfecció, em va dir. Jo no les tenia totes. L'Ester, però, sempre m'havia fet anar per on havia volgut i hi vaig caure de quatre grapes.

Esguardo el plànol del vaixell, que és en una de les parets laterals de la biblioteca, i cerco l'itinerari més ràpid per anar fins a la sala d'ordinadors. Això és tan gran i fa tantes giragonses que pots trigar més de vint minuts per anar d'un lloc a un altre. Vaig cap a la planta set. Passo per davant de la piscina, creuo per la part central del vaixell, agafo un dels ascensors de la zona lateral, aterro a la planta set i torno a mirar el plànol. He d'anar cap a la dreta, tot recte, i després del casino ja hi sóc.

Entro a la Internet Room. La sala està deserta. Engego l'ordinador. Davant tinc un ull de bou. El vaixell avança a grans gambades sobre el mar aixecant espurnes d'aigua pertot. Alço la mirada i no veig cap ocell, ara. No hi ha res, només mar i cel. És un paisatge elemental i, malgrat tot, captivador. Costa apartar la vista de la finestra. Al fons, molt lluny, es veu una formació de núvols que són devorats per l'horitzó i el mar. El mar, allà, ho engoleix tot, com si no hi hagués res. Com si ho aniquilés tot, allà.

Google ha arribat tot sol. És allí i saps que tot va bé. Que tot és al seu lloc. És tan encisador! I abaixo la mirada cap a la pantalla de l'ordinador. Prenc quatre notes sobre Nàpols.

Internet ho escup tot de cop. Sense parar. La Piazza de la Fortalesa amb *il babbà*. Els pessebres de la Via San Gregorio Armeno amb el Totò. Les supersticions, la Via Toledo i la màfia, amb el Vesubi, Pompeia, el castell de Sant'Elmo i les catacumbes.

I torno a la planta dotze, cap a la biblioteca. Potser allí podré ordenar-ho tot.

De camí faig marrada pel passadís de la coberta vuit, que és on són les botiguetes del vaixell. Hi ha un eixam de coses absurdes, inútils i curiosíssimes. Arribo. Si fa no fa he trigat el mateix que abans.

A la biblioteca planeja un silenci obligatori i estrany, com a la sala d'espera dels tanatoris. Com un rabeig de silenci enmig de l'agitació permanent que domina els vaixells i les ciutats.

Deixo les notes. No entenc res del que he escrit.

Ara fumaria qualsevol cosa. Després de tres anys tornaria a fumar. I tant que ho faria. Dins la butxaca trobo un parell de caramels vells i me'n poso un a la boca. Estic millor. Obro el diari i escric:

27 de juliol de 2010.

Primer dia de feina i primer dia a l'*Imperator of the Seas*. Si fa dos dies m'haguessin dit que avui estaria assegut a la biblioteca d'un creuer... Però vet aquí que em truca l'Ester: prepara les maletes. Em va dir amb veu ronca, com de resaca però amb moc: dilluns a primera hora cap a l'estació marítima, que has d'agafar un vaixell. Andreu, calla, deixa de dir bajanades i escolta'm! Vols fer el favor d'escoltar-me?, va cridar. I és que em vaig posar molt nerviós. Com havia

de marxar al cap de dos dies? Com havia de pujar dalt d'un trasto monstruós i naval al cap de quaranta-vuit hores, jo? He agafat engines, va continuar. Sí, sí, ja sé que això no és la fi del món, però escolta'm d'una vegada, vols? M'he d'estar uns quants dies al llit. Antibiòtics, aspirines i tot arreglat. Bé, tot no. Te'n recordes que em vaig apuntar a una ETT per fer de guia cultural? Me'n recordava. Doncs bé, la setmana passada vaig rebre una trucada d'aquesta gent i em diuen que els encarregats d'un creuer que s'ha de fer per la Mediterrània em volen contractar... Que per què un creuer? No ho sé, no sóc la responsable de la maleïda ETT, jo! Bé. Em van explicar que al barco hi viatjaria un multimilionari nord-americà amb la dona i les filles i necessitaven que algú els donés nocions de cultura llatina o europea, que per a ells ve a ser el mateix, ja saps com són aquests americans. Volien que fes de guia turístic, vaja. I vas dir que no, és clar. Tu t'has begut l'enteniment? Tu haguessis dit que no, borinot?, va cridar per l'auricular amb la poca veu que li quedava. És clar que m'hi hagués negat li vaig dir. I si et paguessin mil euros per quatre dies amb totes les despeses pagades, borinot? Era el segon cop que em deia borinot, però li vaig haver de donar la raó. Dona, si fos així. I així va anar: vaig acceptar la feina que havia de fer l'Ester.

Abans de penjar, l'Ester em va dir que la fes quedar bé, que no fes cap bestiesa, que m'havia recomanat perquè a la facultat tenia fama de seriot; ho va dir així, seriot, amb tota la complicitat del món. Feia un any havíem sortit junts, l'Ester i jo, i aquell seriot em va fer posar la carn de gallina. Li vaig dir que no patís i, malgrat no saber com me'n sortiria, dilluns al matí ja era a bord.

Només queda mitja hora per al primer contacte. Tanco el diari i vaig cap a la cabina. Una petita cabina interior sense finestra, però amb totes les comoditats d'una habitació d'hotel a escala reduïda. El llit és diminut, la dutxa és petita, la televisió és petita, les aixetes i les pastilles de sabó són petites. Fins i tot jo em sento insignificant dins aquesta gàbia minúscula.

Procuo mudar-me una mica però sense passar-me. Al capdavant estan de vacances i són nord-americans, i els nord-americans no són gaire primmirats amb això de l'etiqueta. Vull dir que són com més senzillots i propers... més democràtics, vaja. Així que em poso uns pantalons de fil, un polo Lacoste i em dic a mi mateix que estic molt bé. A tres quarts de set baixo a recepció a buscar el cap de relacions públiques. El cor em comença a bategar amb força.

La recepció és la zona més envellutada del vaixell. I això que el creuer sembla tot ell una moqueta aborressolada que sura sobre el mar. Però a la recepció tinc la sensació que fins i tot els ordinadors són suaus i apelfats. Les butaques, les parets, el sostre, tot és tou, flonjo, de colors pastel i folrat d'una mena de catifa fina i molsosa.

El relacions públiques és un filipí i es diu Jim Pelota. Parla amb parsimònia. És d'aquelles persones tan assossegades que no belluguen ni les mans quan parlen. Té quatre cabells i bosses sota els ulls que li donen un aire trist. Vaja, com a totes les persones que tenen bosses sota els ulls. M'explica que la família Hoover té una vil·la, que és com aquí anomenen les suites de més de cent metres quadrats, a la planta catorze. El senyor Hoover té la més gran de totes: cent cinquanta metres quadrats amb piscina privada. Se'm

fa un nus a la gola. Anem cap a l'ascensor i em mostra una mena de targeta de crèdit.

–Fixa-t'hi bé –em diu.

Introdueix lentament la targeta en una ranura que hi ha al panell on són els números de l'ascensor i després prem el catorze.

–Sense això –em mostra la targeta–, ningú pot pujar a la planta catorze. És una planta privada. És del senyor i la senyora Hoover –me l'allarga i em demana que no la perdi. Ho fa amb molta correcció, com si jo ja fos un inquilí de la planta catorze. Li dic que no pateixi i me la poso a la cartera dels pantalons.

Estic nerviós. Em comencen a suar les mans. Com m'he deixat enredar d'aquesta manera? Jo, que sóc especialista en filosofia empírica anglosaxona! Tot és culpa del seriot. Si l'Ester no m'ho hagués dit de la manera que ho va fer, ara no seria aquí, d'això n'estic ben segur. Com em suen les mans! Les tinc tan xopes que quan doni la mà al senyor Hoover lliscaran com un peix i segur que pensarà que sóc d'aquests paios llefiscosos que es passen el dia suant i no es dutxen mai. Me les eixugo als pantalons.

Darrere les portes de l'ascensor hi ha un petit rebedor i una porta amb un interfon al costat. El Jim Pelota truca, s'identifica i diu que ve amb el professor de les senyoretetes. Quan sento que em tracta de professor em poso vermell com un tomàquet i m'agafen ganes de marxar corrents. On m'he posat!

Ens rep el mateix senyor Hoover.

–Bob Hoover, Andreu Farré –ens presenta el Jim Pelota.

Ens donem la mà. Ell gairebé me la rebenta. Deu fer metre noranta. Cos d'atleta. Uns cinquanta anys ben portats.

Mentre xerra camina d'una punta a una altra sense deixar de remenar la beguda que porta entre les mans.

—Com anem, noi? Em dic Hoover però res a veure amb el fill de puta de l'Edgar Hoover, el de l'FBI... No el coneixes, oi?... Com l'has de conèixer si aquell malparit va morir quan tu encara no havies nascut. Res, deixem-ho córrer. Què et sembla el meu creuer? Suposo que el Jim Pelota t'ha explicat que sóc l'amo de la naviliera, tampoc te n'ha parlat, bé, un paio molt callat aquest Jim Pelota. El conec des de fa vint anys i potser mai me n'ha dit sis de seguides. De paraules, vull dir. Però n'hi ha pocs com ell. No he tingut un encarregat com el Jim Pelota en ma vida, i mira que té un nom ben recargolat el filipí dels dallonses! —i comença a riure—. Ah!, ves per on —d'una porta lateral surt una dona més jove que el senyor Hoover, morena, d'ulls foscos, amb una túnica de fil blanc i un braçalet d'or que li engrapa el canell. S'apropa amb elegància i m'allarga una mà prima i preciosa. Després s'asseu lànguidament al sofà i escolta resignada el seu marit—. La meva dona, l'Adsija. No deus ser pas racista, Andreu Farré? —i torna a riure—. Ho tindries magre, noi. Jo sóc jueu i l'Adsija musulmana, d'Algèria, encara que ara li ha agafat la dèria de la meditació transcendental i tot això de l'espiritualitat i el tantra i el reiki i no sé quantes coses més. Estrany, deus pensar —assenteixo—. El tantra? Nonó. Un jueu amb una musulmana, això sí que et pot semblar rar —m'ho semblen les dues coses—. Doncs saps què et dic, que els donin pel sac a tots plegats, a mi me la porta fluixa... Que potser no havies vist mai ningú tan malparlat? —i torna a esclafir-se de riure—. És la meva segona dona. La primera —i m'assenyala amb el dit índex— era metodista i allò sí que feia posar els pèls de punta, noi. —Sense deixar passar

ni mig segon, crida: –Sarah, Carol! –No apareix ningú–. Tenen la mateixa edat, però no són bessones... Que com s'explica? La Carol és de la Bonnie, la meva primera dona, ens vam separar quan encara no sabia que estava embarassada, o potser sí que ho sabia aquella bruixa. Tant se me'n fum! Amb l'assignació que li passo podria mantenir trenta fills d'aquells negrots que recull a la seva església de Harlem. Ella ara viu a Nova York i nosaltres a Pennsilvània, al comtat de Lancaster. Potser et sona perquè hi viuen aquests torrats de l'ala dels amish... Veig que tampoc saps de què et parlo. Deixa-ho córrer, Andreu Farré, no es pot saber tot en aquesta vida. La Sarah és filla de l'Adsija. La vaig deixar prenyada a les primeres de canvi. La vida passa molt de pressa, noi, les coses es fan o no es fan, i jo les faig, i ràpid!

Mentre el senyor Hoover xerra a una velocitat que fa esgarrifar, el Salvador entra amb una safata on hi ha una ampolla de cava i unes quantes copes. Em mira sorprès i després em pica l'ullet. Té una certa facilitat per fer-ho. Això de picar l'ullet, vull dir.

–Cava! –exclama Bob Hoover–. L'he fet portar per a tu, Andreu Farré. Cava de Barcelona –ho diu convençut–, res de xampany francès –i, alçant la copa, proposa un brindis–. Per aquest meravellós viatge i per aquesta meravellosa família. Per cert, on són les nenes? Sarah? Carol? Voleu fer el favor de venir d'una vegada!?

Les dues noies entren a la sala. No són gaire agraciades, la veritat. La Carol té un nas que li tapa mitja cara, i a l'altra, la Sarah, li cauen els cabells a clapes. Les dues són rodonetes. Malgrat tot, semblen educades i fan cara de rialleres. Potser, massa rialleres. El pare ens presenta i elles fan

una petita reverència que em fa pujar els colors a la cara un altre cop.

—Crec que us entendreu bé —diu el senyor Hoover—. I ara —afegeix— ja podem brindar... Però, Jim Pelota, vine cap aquí, infeliç, agafa una copa, home! Vinga, xin, xin!

El senyor Hoover es mulla els llavis amb el cava i segueix amb la mateixa empenta:

—I ara parlem de negocis, Andreu Farré. Demà a les deu del matí tindràs un cotxe al moll, un d'aquests europeus, un Mercedes, crec. M'han dit que és una bona marca... No em miris amb aquesta cara, noi. Sí, sí, ja sé que els Mercedes són màquines excel·lents, el que passa és que per a nosaltres —i obre els braços assenyalant l'habitació— sempre serà una marca europea, ja m'entens, oi?... Bé, tant se val. El xofer us portarà on tu vulguis. Ja saps, una mica de cultura, Pompeia, el Vesubi... però no les esgotis el primer dia —somriu—, que estan de vacances les pobrissones.

Abraça la Sarah i li fa un petó al front. Una mica més avall d'on li comencen a clarejar els cabells. Després m'agafa a banda i em diu en veu baixa:

—Vés amb compte amb les nenes.

No sé què vol dir el senyor Hoover amb aquest anar amb compte, però abaixo la mirada i faig que sí amb el cap.

—No passi ànsia, senyor Hoover —afegeixo atrafegat.

—No posis aquesta cara, home, no t'ho dic per això —en realitat no sé per què m'ho diu. Cada cop estic més embolicat—. Bé, ja les aniràs coneixent... I vigila amb aquest Salvador —m'assenyala amb el dit índex—. No entenc com el Jim Pelota me l'ha posat de cambrer a la suite. No me'n refio, dels paios dels quals no recordo els cognoms. I els d'aquest tòtil no els recordo mai.

—No pateixi, senyor Hoover.

Intento complaure en tot el senyor Hoover. La seva personalitat i la seva cabina m'aclaparen.

Després de la trobada amb els Hoover necessito una mica d'aire i encabat de sopar me'n vaig a prendre alguna cosa a la coberta nou, que és on es fan la majoria de festes. El Salvador torna a ser darrere de la barra. Em serveix un combinat especial que regala el creuer perquè és la festa dels glaçons o del gel o del Pol Nord o d'algun lloc on fa fred, vés a saber! Al creuer cada nit s'hi fan festes. De vegades, més d'una el mateix dia. La festa del color blau, la del color fúcsia, la del verd, i així fins a polvoritzar la roda dels colors. També he vist anunciades la festa de les màscares gregues, de les màscares venecianes, de les màscares de Halloween... un no parar fins a arribar a port, vaja.

M'aclofo en un extrem de la barra i observo el combinat que és a vessar de gel. Sembla un granissat. Davant tinc un gran ficus, que em separa de l'enrenou i em permet observar amb prudència.

Veig un munt de noies i totes són guapes i estan contentes, com si estiguessin en una festa de graduació i ballessin amb vestits de paper.

Pel lateral de la coberta entren la Sarah i la Carol amb vestits blancs i refinats que no els escauen gens. La resta de convidats també porten vestits de color blanc. Estrany. Alço la mirada i al sostre hi veig penjada una mena de pancarta on s'hi pot llegir amb lletres gegants: la festa dels glaçons; vine de blanc i viu una nit al·lucinant.

No és un lema gaire engrescador, la veritat, però, és clar, al personal que s'encarrega de tot això se'ls deuen acabar els eslògans i les idees al cap dels mesos i els anys.

–Salvador, com es diu això? –li dic assenyalant la copa.

–No ho sé. Ens ho hem inventat aquesta tarda, un altre cambrer i jo. Hi hem posat de tot, després hi hem afegit gel trinxat a cabassos i, *et voilà* –diu mostrant amb les mans la beguda.

–Li podríem dir *et voilà*, què et sembla?

–Bé, bé.

No sembla gaire interessat per com coi s'ha de dir la beguda. Després afegeix:

–Però... què hi fums aquí darrere tan amagat?

–Observo –li dic.

–Aquesta és bona –em pica l'ullet i se'n va a feinejar per la barra mentre riu per sota el nas.

No entenc què és el que li fa tanta gràcia, la veritat.

La Sarah i la Carol s'apropen a dos oficials joves que no els fan gaire cas i que al cap de cinc minuts s'acomoden comes ajudeu-me. Després ho intenten amb un grupet de nois de somriure fàcil, com elles, però aquí tampoc tenen gaire sort. Al final, acaben resignades i ensopides en una gran butaca mentre veuen ballar la gent. M'acabo el combinat, m'acomodo del Salvador i me'n torno cap a la cabina procurant que no em vegin la Sarah i la Carol. Ara hauria d'encetar una d'aquelles converses per quedar bé i que no ha de ser ni molt curta ni molt llarga i que no duu enlloc, i jo ja estic massa cansat per a tot això.

L'endemà a les deu un Mercedes CLS 500 platejat ens espera al moll de Nàpols amb un xofer amb americana i corbata. Em recordo del pare, i de casa, i de Barcelona. El pare diu que els Mercedes són els millors cotxes que hi ha, i jo sempre li dic que no, que ara hi ha marques millors. Molts cops parlo de cotxes amb el pare. M'agradaria que ara fos aquí per veure com refulgeix la pintura metal·litzada del capó. La Carol i la Sarah arriben a l'hora.

Marxem des del port de Nàpols cap a Paestum, al sud. Al cotxe, la Sarah i la Carol es posen al darrere i jo sec al davant. Després de dues hores de viatge arribem a Paestum. Tres temples magnífics ens observen. L'antiguitat sencera espera la meua intervenció:

–Mireu, això era un lloc on els grecs venien a resar... Una mena d'esglésies... perquè m'entengueu. I n'hi havia tres perquè... perquè, perquè n'eren molts i no hi cabien tots en una –m'empesco.

Mentre xerro em miren bocabadades i miren bocabadades tots els tios que passen per la vora. Com si mai no haguessin vist cap paio, aquestes. Recordo els posats i les rialles fàcils d'ahir a la nit. Que bledes, Déu meu! Fa una calor del dimoni. Em començo a sentir incòmode un altre cop. Em tornen a suar les mans. Deixo que facin unes fotos, dono per acabada la visita abans d'hora i tornem a la seguretat del Mercedes. Darrere les sento xiuxiuejar i riure en veu baixa. Mentre el xofer enfila la carretera cap a Pompeia recordo les paraules del senyor Hoover sobre les seves filles. Fa molta calor i em ve de gust un cafè amb gel. El Mercedes arriba plàcidament a l'esplanada que hi ha davant de les ruïnes de Pompeia. Està ple de botiguetes i hi ha turistes per tot arreu. Deixo que la

Sarah i la Carol comprin alguna cosa i jo m'assec en un bar i demano un cafè amb gel. Em sento millor. Allí, a quatre passes de la cultura clàssica en majúscules, intento construir algun pensament, diguem-ne elevat, però no puc. Hi ha alguna cosa que no em deixa rumiar amb tranquil·litat. Potser és la calor o potser són aquestes dues que no paren de riure com a figues i de fer el ruc davant tots els turistes que veuen sols.

La visita a Pompeia acaba, si fa no fa, com la de Paestum: quatre explicacions d'anar per casa i la Carol i la Sarah que empaiten amb més interès qualsevol indígena ben plantat que no pas allò que els explico.

El Mercedes arriba a l'esplanada que hi ha davant el port de Nàpols. El xofer s'acomiada amb molta dignitat. Alguns italians ho fan tot amb molta dignitat, fins i tot conduir un cotxe. Abans de fer mitja volta em diu alguna cosa mentre assenyala les *ragazze*, com n'hi diu ell, però no l'acabo d'entendre. Suposo que amb tota la seva dignitat italiana em compadeix perquè aquelles dues no han deixat de fer el ximple tota l'estona.

El senyor Hoover les espera al moll. Sota el vaixell immens sembla l'home més poderós de la Terra. És l'home més poderós de la Terra.

—Com ha anat això, Andreu Farré? —diu mentre abraça la Carol i la Sarah.

—Molt bé, senyor Hoover.

A la tarda em dóna festa. Els Hoover aniran plegats a visitar Nàpols. El senyor Hoover m'explica que el seu pare va servir durant la Segona Guerra Mundial al cos de sapadors que va entrar a la ciutat el 1944, i que ha d'anar a no sé quin fossar on són enterrats uns companys d'armes de son pare i

no sé què més. Com que no em deixa parlar només faig que sí amb el cap, fins que el senyor Hoover se'n cansa o se li fa hora de marxar, que mai ho sé.

Pujo a la piscina. Vull descansar una estona, però així que m'estiro a la gandula sento una veu amb accent.

–Per aquest meravellós viatge i per aquesta meravellosa família...

El Salvador em mira amb mitja rialleta darrere d'unes ulleres de sol d'aquestes que porten els paios que fan esports estranys.

–Coi, Salvador –em costa dibuixar un somriure. Tinc moltes ganes d'estar sol. Jeure una estona.

–*Pendejo*, com ho tenim amb les senyoretetes?

–Amb quines senyoretetes? –li pregunto, encara que ja intueixo la resposta.

–Amb quines senyoretetes? Sembla que baixis de la figuera, també tu. Doncs amb les filles dels Hoover: la Sarah i la Carol. T'has fixat com miren els paios, aquestes?

–Què vols dir amb això? –el punxo.

El Salvador es mor de ganes d'explicar-m'ho i el deixo xerrar. Em diu que les filles dels Hoover segur que no saben què és un home, que s'hi juga tots els quartos que no han conegut mai un *macho*, com en diu ell, que són verges, vaja, que per això van darrere els paios d'aquella manera, que ell els ensenyaria què és un tio. Que en tenia ganes encara que fossin més lletges que un pecat perquè estan carregades de duros, aquestes, i si en deixo una de prenyada, millor, que allà, al meu país, això és molt normal, acaba dient.

Jo li vaig fent que sí amb el cap, però la veritat és que no me l'escolto gaire. Quan m'explica això de deixar-les prenyades, recordo l'envergadura del senyor Hoover i em fa una mica de llàstima. De totes maneres, segur que no parla seriosament. El Salvador pot parlar de qualsevol tema durant molta estona sense parar gaire esment en el que diu. Després passa a parlar de la cervesa especial que serveixen a la coberta onze i del nou aparell per reforçar els tríceps que han instal·lat al gimnàs. Jo me'l miro fent visera amb la mà perquè el sol em peta als ulls. Mentrestant, penso que al senyor Hoover o al Jim Pelota no els fa falta cap màquina desenvolupadora de tríceps per deixar-li la cara com un mapa. Al cap d'una estona, quan es cansa de parlar de les excel·lències de la maquinària vascular del gimnàs, torna amb les filles dels Hoover i diu que no és tan difícil, que és molt fàcil, que es tracta d'enredar-ne una i fer-li un bombo. O és que no t'han ensenyat a cardar, a tu? Aquest cop ho diu amb una tranquil·litat que em fa dubtar. No li contesto i penso que s'ha begut l'enteniment. Però el Salvador és capaç de fer-ho. Fa cara d'espavilat, de massa espavilat. És un paio mig llest que ha après quatre coses de la vida i que frisa per donar-me la safata a mi, jeure's al sol i parlar amb el veí del costat de com en són de fiables els GPS que porten els nous BMW.

A la nit, el Jim Pelota em diu que les nenes –ell les anomena així, com si fos son pare– estan molt cansades i que no baixaran a terra l'endemà al matí. Jo faig que ho lamento molt, que quina llàstima, que Roma és molt bonica, i com que tinc aquest posat quedo com un senyor.

Després me'n vaig a la coberta de popa a prendre la fresca. La lluna és tan rodona que sembla que l'hagi dibuixada un infant a l'horitzó. Demano una coca-cola sense got, només amb una palleta, m'aboco a la barana i allà baix sento el brogit de l'aigua remenada per les hèlixs del vaixell. Una mica més lluny, a uns trenta metres, es distingeix l'estela que dibuixa el creuer sobre la mar. Cada cop que miro l'aigua borbollejant em pregunto si els peixos saben què és una hèlix, i si en deuen morir molts retrinxats per les seves pales.

Xuclo de la palleta enderiat.

I encara pitjor, barrino, els dofins poden ser engolits per l'hèlix o neden més de pressa, ells? I molt pitjor, què passaria si un passatger caigués des d'aquí? Una esgarrifança em travessa l'espina i em fa venir fred. No sé per què tinc aquesta mena de pensaments. Segur que la gent que tinc a la vora no ho pensa, això. Segur que pensen:

«Que bonic i immens que és el mar, fins i tot a la nit, quan no es veu, quan tot és fosc però saps que és allí».

I coses *sensibles* per l'estil. Llenço la palleta de la coca-cola al mar, allí on l'aigua sembla bullir per culpa dels motors, i me'n vaig a dormir.

L'endemà el vaixell arriba a Civitavecchia. Podria baixar a terra i agafar un tren cap a Roma. Però no tinc ganes de visitar una ciutat en una esgarrapada. Així que em passo el matí llegint en una gandula comodíssima de color blanc al pont més alt del vaixell. Passa una mica d'aire, una remor només, però suficient perquè no faci una calor excessiva. A sobre, una mena de vela blanca que filtra la llum solar i que evoca

els grans bergantins del segle XIX. El Salvador m'ha preparat un *mojito*. Hem xerrat una estona. Crec que per alguna raó estranya li caic bé, a aquest Salvador. M'ha assenyalat dues dones ja granadetes que prenien el sol.

—Aquestes —m'ha dit— es passen el dia fumant... treuen foc... —observo les dones. El Salvador observa com les observo. Fumen. Amb una mà aferren una cigarreta i amb l'altra aguanten un cendrer atapeït de burilles, mentre es deixen socarrimar pel sol amb els ulls clucs. A terra, un encenedor daurat com la seva pell—. I això —continua— és un senyal claríssim que van calentes, tio.

M'he posat a riure. I és que les diu tan grosses que t'agafen ganes de riure encara que no en tinguis ganes.

—De veritat, *pendejo*, quan observis... —se'l notava orgullós d'haver recordat aquella paraula—. Quan observis —va repetir— una tia que fuma, que fuma molt —va insistir— i que es mira els tios que són més jovenets que ella... així, tu ja m'entens, és que va calenta. Mira, veus la de la dreta?

—La del banyador negre amb cara de pansa?

—Collons! Que aquesta dona encara es conserva bé! Vaja, veig que ets un paio exigent, tu, és igual, allò que dèiem —es queda mirant la dona i afegeix abaixant el to de veu—: fa un parell de nits se la va follar el monitor de *spinning*. Pim pam, la tia en tenia ganes —em dóna un copet a l'espatlla—. Així de fàcil. Així de fàcil, escolta. El coneixes, oi, el monitor de *spinning*? El Gustav.

Me'l miro i li dic:

—No, no el conec.

—Té unes cames que semblen troncs de palmera. Això els agrada, a les ties que fumen. Cames com a troncs de

palmera. Cames i cigales com a troncs de palmera. Com es posen, mecagondena! Fes-me cas, Andreu Farré. El Gustav té les que vol, allà. Cada dia. Les que vol –semblava excitat–. Hauries de deixar-te de novel·les –assenyala despectivament el llibre que descansa sobre la meva panxa– i anar més al gimnàs, coi!

Quasi m'ho va suplicar. Com aquell que et diu: No perdis més el temps, borinot! Vés i folla, idiota!

Es va aixecar i va marxar convençut d'haver-me confessat el secret més preuat de la seva vida.

Després de dinar em trobo una nota del Jim Pelota a l'entrada de la cabina on m'explica que els Hoover m'esperen a les 15.30 per anar a Roma. Només tinc una hora per repassar les quatre coses que sé de la capital! Faig cap a la Internet Room i em concentro davant la pantalla. Algun torracollons ha esborrat les adreces a preferits i trigo més del compte a trobar la pàgina de viatges que m'havia guardat.

Sort que no he anat a Roma al matí. Aquest home és imprevisible!

A l'hora indicada sóc a l'estació marítima. Veig el senyor Hoover xerrant amb el Jim Pelota. El Jim Pelota, acostumat als monòlegs del senyor Hoover, es limita a mantenir la mirada fixa en algun punt indeterminat del vestíbul.

–El sopar a l'hora de sempre, Jim Pelota, i el jacuzzi que estigui a 45°, Jim Pelota. L'últim cop, aquell inútil que m'has posat a la suite quasi ens escalfa vius, a la senyora Hoover i a mi.

–No pateixi, senyor Hoover, me n'encarregaré personalment –de ben segur que és el primer cop que obre la boca des que s'han trobat.

—Home, Andreu Farré! —em colla la mà com si fos un forçut de circ.

Al cap d'una estona tots som dalt del Mercedes. El senyor Hoover condueix i jo sec al seu costat. De fet, no va parar fins que vaig seure al seu costat. Les nenes i la dona, al darrere.

—Què en saps, de la Segona Guerra Mundial, Andreu Farré? —Quan anava per contestar, continua:— El papa hi va fer el servei al cos de sapadors, ja t'ho vaig explicar, això, em sembla. El van fotre a pescar mines. Primer al nord d'Àfrica, una calor del copó, saps?, amb aquells moros mig negrots, perdona amor, i després el van enviar cap a Itàlia, a Sorrento, a la vora de Nàpols. Aquella gent passava tanta gana que s'ho fotien tot, saps? Fins i tot l'herba. Quan van arribar van trobar camps que semblaven prats de gespa acabada de segar, el copó! N'hi havia que també es fotien els morts, si eren frescos, és clar —i es posà a riure. La Carol i la Sarah també comencen a riure com a meuques, bé, el cas és que no sé com riuen les meuques, però reien com si cobressin per fer-ho, això vull dir—. A Nàpols va fer un grapat de bons amics. Un dia li va petar una mina a un anglès que tenia a la vora. L'anglès va quedar trinxat, una cama aquí, el fetge per allà, un desastre, noi. L'ona expansiva quasi que el rebenta, al papa. Uns pagesos que vivien prop d'allí el van tenir un dies a casa seva i el van guarir. Bona gent aquests napolitans. En conec una pila gràcies al iaio. Posaria la mà al foc que la majoria són de la màfia, de la camorra o com collons li vulguis dir, però això tant se li'n fotia, al papa... Després el van destinar a Roma, allí va conèixer la mama... No t'imaginaves que la mama fos italiana, eh? —m'assenyala enriallat amb el dit índex. Té el costum d'assenyalar-te directament als ulls. És el costum

dels homes abraonats i poderosos—. Quan la va conèixer —continua— no devia pesar més de trenta quilos, noi. Es va passar tota la guerra darrere un armari, en un pis camuflat, com aquella nena del llibre, aquella holandesa que també era jueva, ara no recordo com coi es deia. És igual, el cas és que devia estar tan prima que el papa va anar per donar-li una xocolatina i què t'he d'explicar, així es van conèixer. Una història ben bonica, no et sembla? Obre la guantera, Andreu Farré! —dins la guantera veig una mena de copa metàl·lica, platejada, amb la menorà, el canelobre jueu de set braços, gravada en un lateral. Se'm posa la carn de gallina. Com si de la copa sortís aire fred—. Avui llençarem el papa al Tíber —ell sempre li diu papa, com si també fos mon pare—. La mama ja hi és, al Tíber. Vam venir ara fa set anys per llençar-la a ella; volien estar junts, saps? És una manera de dir-ho, és clar, perquè vés a saber on diantres són les cendres de la mama ara! Però què caram, ells volien ser al Tíber, doncs al Tíber!... Sí, sí, ja sé que aquells torradallonses de rabins diuen que no es poden cremar els morts, però tu et penses que hem de fotre un taüt al Tíber? —Estic per negar-ho, però el senyor Hoover continua amb la mateixa força:— Escolta, Andreu Farré, tu que n'entens, d'això, aquí, a Europa, per què teniu aquesta dèria per pelar tanta gent? Perquè, si ho rumies una mica, aquí n'heu pelat molta, de gent: cristians, puritans, protestants, jueus, comunistes, feixistes, l'hòstia consagrada! No em contestis, Andreu Farré, no m'has de dir res. Al meu país, als Estats Units, també hem pelat una pila de gent, negrots sobretot... Collons!, i ara que hi penso, vietnamites, coreans, cambodjans, afganesos i etcètera. Però, si per exemple, si ens imaginem que poguéssim fer adob amb els vostres morts, els

d'aquí, els d'Europa, copó! Aleshores els vostres camps serien els més fèrtils del planeta, perquè mira que n'hi deu haver de feto aquí sota, eh?

Una manera força racional de plantejar-ho. Ni el mateix Epictet ho hauria explicat millor.

Al cap d'una hora arribem a Roma. Llencen les cendres del pare al Tíber, a prop del Trastevere, al mateix lloc on van llençar les de la mare. L'Adsija vol que ens agafem de les mans i respirem profundament mentre el senyor Hoover obre l'urna i llença les cendres a l'aigua bruta i estancada del Tíber.

—Apa, ja sou junts —sospira entendent el senyor Hoover.

Hi ha milions de mosquits. Sembla que tots els mosquits del món esclatin dins aquesta aigua fastigosa. Segur que darrere qualsevol matoll hi ha el Gran Mosquit ponentous. Aquest mosquit pesa cinc quilos, almenys. N'estic segur, d'això. La Carol m'agafa la mà amb una suavitat que em fa venir esgarrifances. Fa una calor terrible. Necessitaria un cafè amb gel, o alguna cosa que s'hi assembli, un nester, per exemple. Però el senyor Hoover té altres plans: del Trastevere anem al Colosseu, del Colosseu a l'Altar de la Pàtria, d'allí cap al Panteó, del Panteó cap a la Fontana, la di Trevi, i torna cap a la Plaça d'Espanya, i així anar fent. Vull dir que ens fem petar Roma en una tarda, ni més ni menys. L'empenta del senyor Hoover és extraordinària. No defalleix mai, no calla mai, no es queixa mai. Sembla un *boy scout* vell amarat d'anabolitzants.

—Aquesta era la cúpula més gran de l'antiguitat —diu quan som al Panteó—. Una obra d'enginyeria superba. És clar que a aquests dropos dels romans tot els ho feien els esclaus!

I vinga a riure.

–Mira que n’és de curiosa, la història, Andreu Farré! Ara som al Colosseu, oi que sí? –jo faig que sí amb el cap–. Ho veus com en sé, d’història, noi? La mare me’n va arribar a explicar de coses! Aquí es feien lluites de gladiadors. *Panem et circum...* Que n’és de curiosa, la història! Oi, Andreu Farré? –i vinga a riure un altre cop.

I després a l’Altar de la Pàtria.

–Ara som a l’Altar de la Pàtria. Això ho va fer aquell fill de sa mare de Mussolini, però no es pot dir que no sigui grandíós. Si us poseu darrere del cavall immens de Víctor Manuel veureu el cul més gran del món –i esclafí a riure.

La Carol i la Sarah es posen a córrer escales amunt per veure l’estàtua de més a prop. El senyor Hoover se les mira amb un somriure abellit al rostre.

–Que n’és de bonica, la joventut! –exclama mentre les saluda amb la mà–. Fes una foto, home! No em diguis que no és fantàstic tot plegat.

I vaig notar que el senyor Hoover tocava la felicitat amb la punta dels dits quan assenyalava les seves filles.

Aquesta nit els Hoover m’han convidat a sopar. A la taula em trobo el Jim Pelota amb les seves millors gales. Em pregunta si tot està correcte i jo li responc que sí, que tot està correcte. No entenc per què utilitza l’expressió *està correcte*, com si la situació –però, quina situació?– pogués anar a petar malament. Que potser es pensa que faig el ruc amb la Sarah o la Carol? No en saps res, de les insinuacions de les nenes, com ell les anomena. Aleshores, quina és la situació? Que potser coneix les fanfarro-nades del Salvador? El cap no em para, i ell, mentrestant, sembla

tenir les idees més clares i sensates del món, com una mena de Gandhi cepat i amb uniforme de mariner.

Arriba la família Hoover. El senyor Hoover porta un esmòquing i elles, vestits llargs de colors llampants. La Carol, que és la més llançada, la que li deu haver dit a sa germana que jo seré per a ella i només per a ella, s'asseu a la meua vora. Molt a prop. Enretiro dissimuladament la cadira en direcció contrària i ensopego amb la cuixa de la senyora Hoover, que em dedica el millor dels seus somriures. Estic acorralat. El cap em torna a anar a cent per hora, em suen les mans, m'estic atabalant molt. Sembla que el Jim Pelota, amb la seva mirada d'àguila hindú, penetri en el meu cervell i em llegeixi els pensaments. Noi, em diu, ets un pervertit i un sàtir, i et vols tirar les nenes i si poguessis també et follaries la senyora Hoover. No, no, mai de la vida, contesto. Però ell repeteix aquelles paraules obscenes. És un pensament terrible i obsessiu.

La Carol no deixa de refregar-me subtilment la cama o el que sigui que troba per sota la taula. No sé on posar-me. La maquinària bucal del senyor Hoover no descansa en tota la nit. Un prodigi, aquesta persona. Abans que demani un cafè per a mi, m'excuso i me'n vaig a la cabina amb una sensació estranya a l'estómac, o potser és al cervell, no ho sé. Engego el televisor. M'adormo mentre el capità em desitja bona nit des del monitor. Ho fa cada cinc minuts. Els altres quatre condueix el barco. Apareixen imatges dels sistemes de navegació ultramodern que porta el vaixell. El capità consulta amb els seus subordinats pantalles d'ordinador i parla amb un *walkie-talkie* molt petit. Aquestes imatges se succeeixen fins que reapareix el capità i, mirant a la càmera, ens desitja bona nit. A tots plegats. Sembla tan feliç. I torna a començar. Com una espiral.